

POTOPA

Napsal: HENRYK SIENKIEWICZ Velký historický román.

— Poslal jsem listy králi švédskému i mnohým jiným hodnostářům, řekl — zajisté i ty jsi dostal list prostřednictvím Kmiticových.

— Ach, poslyš! Z té příčiny také sem jedu — řekl. Co myslíš o Kmiticovi?

— Je to prudký, výstřední člověk, nebezpečný, který se nijak věsti nedá — ale je to jeden z těch řídkých lidí kteří z přesvědčení nám slouží.

— Zajisté — odpověděl Bohuslav — mně by byl málem posloužil, abych se dostal do nebeského království.

— Jak to? zeptal se Januš neklidně.

— Říkájí, pane bratře, že se hned dusit počínáš, jakmile něco v tobě žlučí pohne. Přislib mi, že mně posloucheš a budeš trpělivě a klidně, a já ti budu vyprávět něco o tvém Kmiticovi, a šehož lépe ho poznáš, než jsi ho znal dosud.

— Dobrá, budu trpělivý, jenom přístup k věci.

— Záruk boží! mne z rukou toho d'ábla vtěleného dostal — odpověděl kníže Bohuslav.

I počal vyprávět o všem, co se v Pílivských údolích.

Nemohl to byl záruk, že kníže Januš byl postižen návalem astmatickým ale za to bylo lze říci, že ho rauf mrtvice. Víceček se třásl, skřípal zuby, oči si zatlačoval a konečně počal volat o chraptělý hlasem:

— Tak! Dobrá!... Zapomněl jsem, že jeho kočička jest v mých rukách.

— Opanuj se, pro Boha! a slyš dále! odpověděl Bohuslav. Jednal jsem s ním dost po kavalírsku, a jestli událost tu do denníku nezapiš, ani se jí chlubit nebuda, je to jen proto, že se stýdím, že jsem se tomu lotru dal podskočit jak dítě, já, o němž Mazarin říká, že v intrikách i v obratnosti nemá sobě rovného na celém dvoře. Ale což na tom... Soudil jsem z počátku, že jsem toho tvého Kmitice zabíjel, ale teď mám důkaz v rukou, že se vyléčil.

— To nic nedělá! Najdeš ho — a kdyby bylo třeba, ze země ho vykopeme. A zatím mu zasadím ránu, než kdybys ho za ziva dal z kníže sedřít.

— Žádné rány mu nezadáš, jenom vlastním zdravím někdy. Slyš! Když jsem jel sem, upozorval jsem jakéhos prostého muže na strakatém koni, který se stále drzel opodál mého kočáru. Povím ti, jsem si ho pro barvu jeho koně, a dal jsem si ho zavolat. — Kam jedeš, zeptal jsem se. Do Kejdán. Co vezel? List knížeti vojvodovi. — Dal jsem si list ten podat, a jelikož tajemství mezi námi není, přečetl jsem ho. Zde ho máš!

To říka, podal knížeti Janušovi list Kmiticově, psaný z lesa ve chvíli, kdy s Kmiticem se dal na cestu.

— Pravda! Pro Boha! Pravda! On má své listy, a v těch jsou věci, pro které i král švédský nejen podezřel, ale startelný hněv proti mně pojmuti může.

Tu dostal škytavku, a očekávaný nával se dostavil. Ústa ze široka se mu otevřela a lapala řeč po vzduchu, ruce rvaly se pod hrdlem; kníže Bohuslav viděl to, zatleskal a když služebnictvo přichytilo, řekl:

— Přispějte knížeti pánu ku pomoci, a jakmile dechu nabude, poproste ho, aby přišel do mé komnaty. Já zatím si trochu odpočinu.

I odešel.

O dvě hodiny později zaklepal Januš, máje oči silně krvi podběhlé, vlčá svídlá a tvář zmaslou, na dvě komnaty Bohuslavovy. Bohuslav přijal ho leze v lož, s tváří namazanou mýdlovým mlékem, jež měla dodávati kůži měkčosti a lesku. Des paruky na hlavě, bez hřídla na tváři a s nasazeným oběma zády se býti mnohem starším než jindy ale kníže Januš si toho nepovšimnul.

— Ustáhl jsem se v návalu, že Kmiticovy listy uverejniš nebudu, neboť kdyby to učinil, poděkal by ti to divce ortel smrti. Pochopil to dobře, že mně jen tím způsobem má v rukou ale i já se si na něm usmá vyřiti nechtu. I to mně hrělo, jako bych

dravého psa v prau nosil.

— Ty listy bude třeba od něho dostat! řekl Bohuslav.

— Ale quo modo?

— Musíš na něho poslati nějakého zručného člověka, necht' jede, necht' s ním v přátelství jede a při vhodné příležitosti listy vezme a Kmiticovi necht' nozem bodne. Slibíme mu velkou odměnu.

— Kdo ten úkol na sebe vezme?

— Kdyby to bylo v Paříži, nebo aspoň v Německu, za jediný den na sta obchodníků bych našel, ale zde v té zemi ani toho zboží se nedostává.

— A je třeba člověka domácího neboť cizozemce se bude varovati.

— Vlož to na mne! Snad někoho v Prusích naleznou.

— Ach, kdyby bylo možno živého ho lapit a mně do rukou ho dodat! Zaplatil bych mu za vše hned. Pravím ti, že smélost toho člověka přesahovala všeobecnou míru. Proto jsem ho vypravil, že mnou samým oťráš, že mi pro nějakou příčinu jako kočka do očí skákal a vlastní vůli ve všem mi nuroval. Nejméně stokrát jsem měl v ústech rozkaz, aby ho zadrželi. Ale nemohl jsem — nemohl.

— Řekni mi je skutečně našim příbuzným?

— S rodem Kyšků je skutečně příbuzný, a tudíž i s námi.

— Je to d'ábel... a nebezpečný — řekneme to otevřeně — protivník.

— Ten? Mohl jsi mu poručit, aby do Caribriatu jel a sultána s trůnu strhal, nebo králi švédskému aby bradu utřel a do Kejdán přišel. Takové věci zde provádějí, že od něho nepodivnější bylo lze očekati.

— Sbečvedomý je. Přislibl nám pomstu do posledního dechu. Na štěstí se mu ode mne dostalo ponaučení, že s námi není smádo zahrávati. Přiznej, že jsem s ním jednal po radzivilovsku, a kdyby se nějaký francouzský kavalír podobným činem mohl pochlubit, tedy by o něm thal po cele dny, vyjímaje ty hodiny, ve kterých by spal, neb obědval, nebo líbal, neboť ti — jakmile se sejdou — hned lhau až se slunce svítit stýdí.

— Pravda, že jsi mu dal na pamětnou, ale byl bych rád, kdyby tomu tak nebylo.

— A já bych byl rád, kdyby lepší milostníci si vybírali, kteří mají větší respekt vůči radzivilovským kostem.

— Ty listy! Ty listy!

Pánové na chvíli utišeň, můžeš Bohuslav opět se ozvat!

— A jaká je to dívka?

— Billevičovna.

— Billevičovna jako Mieleškovna jedná jako druhá. Pomysli, že mi je tak snadno najít rým, jako jinému plynout! Ale já se neptám, jak se jmenuje, nýbrž na to, je-li krásná.

— Já si těch věcí nevšímám, ale to je jisto, že královna polská nemusila by se stydět za takovou krásu.

— Královna polská? Marla Ludvíka? Za času Cinq - Marsa — snad byla hezká, ale teď jsi vyjso, když se na ni podíváš. Ale jestli je skutečně krásná, pak mi ji do Taurogů dej, a já tam už vespolek s ní nějakou pomstu na Kmiticovi vymyslím.

Januš se na chvíli zamysli.

— Nedám ti jí — řekl konečně — neboť ty ji znášš, a pak Kmitic listy uverejniš.

— Já je bych měl moci uživat proti jedné vaší divce! Necht' bím se, ale měl jsem s takovými co činiti, a neznáššim jsem žádnou. Jednou jenom — ale to bylo ve Flanderaku... Houpá byla... Potom přišli španělský pěšáci a na jejich účet se to pak připočítalo.

— Ty tu dívku neznáš. Je ze vzdáleného domu, enest vtělená, řekl bys, že je to mniška.

— Známe se i s mniškami.

— A k tomu — ona nás nenávidí, je to v plném významu slova: patriotka... Ona nám jistě toho Kmitice znenáma. Nemůžu ho takových mezi námi ženat. Rozum má zcela mužský... a Jana Kazimíra tu je nejvícejší stoupenka.

— Tedy má obrátce romanost.

— Nemí možno, neboť Kmitic by pak listy uverejniš. Musím si střežiti jako oko v hlavě... do času. Potom ti ji odevzdám, nebo tvým dragonům vše jedno.

— Dávám ti tedy čestné slovo, že ji neznáššim, a slovo, jež soukromě dám, dodržuji vždy. V politice je to něco jiného: Styděl bych se, kdybys bez násilí, pouhými svými přednostmi ničeho do kázati nedovedl.

— Něčeho nedočkáš!

— V nejhorším případě dostanu přes hubu a to od ženy není hanba. Ty jdeš na Podlesí, co s ní tedy budeš činiti s sebou ji nevezmeš, zde ji neopustíš, neboť sem přijdou Švédové, a je třeba, aby comme otage dívka zůstala, vezmu-li jí já do Taurogů a Kmiticovi pošlu nikoli lotra, ale posla s psaním, v němž napíšu: odevzdej listiny, odevzdám ti dívku.

— Pravda, řekl Januš — to je dobrý způsob.

— Jestli — pokračoval Bohuslav — má ji neodevzdati zúplna takovou, jakou ji přivezmu, bude to počátek msty.

— Ale dal jsi slovo, že nečiníš násilí.

— Opakuji ještě jednou, že bych se stýděl.

— Musíš tedy s sebou vzít také jejího strýce, mniška rosenšského, který s ní zde mešká.

— To nechej. Sleditc ten do zajata podle vašeho zvyku všeuť v botách nosí a to já nemohu snést.

— Na sama nepojede.

— To ještě uvidíme. Pozvi ji uzdat, stojí-li za to, abych ji svazal, a já si zdám vhodný způsob vymyslím. Pro Boha, jen jí něčeho neříkej o Kmiticově činu, neboť to by ho v jejích očích povzneslo a ve věrnosti k němu utvrdilo. A při večeri neležte to ho, co mluvím, necht' je to co koliv. Uvěřila mě zpusby, a při pmeně si modlá léta.

Kníže Januš omlí rukou a vyšel z komnaty, a kníže Bohuslav za ložil obě ruce pod hlavu a počal vymýšletí způsobu.

VIII.

K večeri pozváno bylo kromě mniška rosenšského s Olenkou na kolik vznešenějších důstojníků kejdanských a několik dvořanů knížete Bohuslava. On sám se dostavil tak vystrojený a krásný, že vserky oči k sobě obracel. Faruka jeho mistrně byla nakačena, tvář delikátností barvy připomínalo mléko a růže, vousy zdal se býti hedvábnými vláčky a oči hvězdami. Očel byl černá. Kabát sekván byl z pásu jemné látky a akusmitu, rukávy byly otevřené a podél ruky spínané. Ivolem krku měl nákrčník složený z nejmenších bratmských kraček neocenitelné hodnoty, a stejné kračkové ozdoby měl u rukou. Zlatý řetěz pchal mu na prsa, přes pravé rameno měl přehozený remen pro kord z holandské kůže, ale tak posazený diamanty, že byl podoběn pruhu ašávého světla. Diamanty leskla se také rukojeť kordy, v kokardách na střežících světlých dva největší diamanty, jak velké jako liskové ořechy. Celá postava zdála se býti zepřítou a stejně oslechlou jako krásnou.

V jedné ruce držel kračkové sáteček, druhou rukou přidržoval klubouk dle terdžál mody na rukojeti kordu zavěšený a velikými zláčenými pery přosimil ozdobený.

Všechni knížeti Januš nevyjímaje, hledli na něho s obdivem a se zálibou. Knížeti vojvodovi přišla na mysl mladá léta, kdy rovněž tak jako nyní kníže Bohuslav ošňoval na dvoře francouzském krásou a bohatstvím. Léta se hejtmanovi zdálo, že ožil znovu v nádherném tom kavalírvi, který totéž jméno nosí.

Kníže Januš se rozveselil: jedu kolem Bohuslava, dotknul se ho ukazováčkem a řekl:

— Jdeš z tebe zář jako z měsíce. Snad jsi se nevystrojil k vůli Billevičovně?

— Měse se vrátit snadno dostane — odpověděl Bohuslav chichotně.

— Na to se dal do rozprávky s Ganehoffem s tímž sekváně se zastavil, aby se od něho jako od pozadí temného krásu jeho tlu včes obrátela; neboť Ganehoff byl mu přímou odklív, má tvář smédu, nastavenými zohřáženou, nos křehký a vousy po obou stranách zářava zakroucené. — Vyhlízel jako duch tenosti a

Bohuslav vedle něho jako duch světla.

Vešly dámy: paní Korfová a Olenka. Bohuslav vrhl na ni bystrý pohled a poklonil se nejprve paní Korfové, již již kladl prsty k ústům, aby Billevičovně dle nuy nádhernou její krásnou, vášnou a hrdou postavu — vevřvil se změnil celou svoji taktiku. Právou rukou uchopil klubouk a prstoupsiv k paně Aleksandře, tak blubee se sklouil, že kněžry jeho paruky mu spadly po obou stranách ramou, kordu dostalo se vodorovné polohy. Tak stáje, na znamení úcty pery klubouku svěřil před Olenkou zametat. Dvořanější poklonu nemohl udělati ani královně francouzské, Billevičovna, která věděla o jeho příjezdu, domyslíla se hned, kdo před ní stojí, nehopičky tedy konečky prstů sukne, rovněž velmi dvořaně se uklonila.

Všechni obdivovali krásu obou mladých lidí, jmenosti způsobu, patrnou již z uvítání a nepřilízí známou v Kejdanech, neboť kněžna Janušova měla jako Vlnka větší zálibu ve východním písepychu, než ve dvořanosti; a přece byla ještě malé děvčátko.

Bohuslav pozvali všechny strážní kadeře na záda a kompjry sítu na hana, zároveň hodil puzeti klubouk a podal jí ruku.

Očím nevěřím, a smud ve smu vidím to, co vidím — řekl, dopro, vížeje jí ke stolu — ale teď mi, krásná bohyně, jakým způsobem jsi sestoupila s Olytara do Kejdán?

— Počkej, odpovédím, stáhneje seš do tehdejší mody.

Kdyby zde v této komnatě aspoň jedou bylo ilmed bych ti k němu dovedl. Prozatím poběhni do mýhočičky a uzeříš, je-li jepech obdivu upřímný.

Tu Bohuslav odělyl hlavu a před Olenkou zaleskly se jeho oči velké, černo jako akusmit, sladké, promítkave a zlomil. Vli vna tohoto pohledu povlekl se tvář Olenčinu raménem, skloula se oči a odstupila poněkud, protože Bohuslav zlehka přitiskl ruku její k svému boku.

Tak došli ke stolu. Posadil se u ní, i bylo natrno, že kníže jejímu něko stentoucí byla ukrása velkých dojem. Očekával zajisté, že uvidí ve slechtickoou dečku, buršom a svěží jako laň, smájeje se a v sklupěl jako sojka, a zervyom jako květ muku, a zatím mdel ze pyšnou panou, a jejíž očím, rásněch bylo vidět pevnou vůli, v očech rozumu a vízomst, a v celé tváři jasný dětský pohled, dlan jak uslechlou v postavě. Jak vdkupřon a krásnou, že by se mohl stát přednětem hrdou na každém dvoře a přednětem nejvrounějšič, muž nejpreďnějšič kavalírů v zemi.

Neobyčejní krásu její hrdla obdiv a žádost, ale zároveň majestát té krásy uklidil uzdu — tak že Bohuslav si pomysli: "Příliš brzo jsem jí přitisknul ruku, ani takovou třeba jiti s politikou!"

— Ale neměně ustanovil se na tom, že dohude jejího srdce, a domával divokou radost při myšlence, že přjde chvíle, ve které tento divý majestát, a tato krásu přečistá se mu vada na mlou a nemusit. Hrozivá tvář Kmiticova tučivě zasníoval do tohoto světi, ale pro sméleho omdika byla toliko jednou z pohledu. Vlivem těchto pocitů se všecek rozohřil, krev počala v něm bráti jako ve vřehadnu hřebo, všchny jeho přednosti vystoupily do popředí, záře šla z celého jeho postavy jako z jeho diamantu.

Rozmítava přišle nabyla rázu všeobecného ště lípu refom, amúnila se ve společný chut puehval a puehbenství vůči Bohuslavovi, jím nádherný kavalír nastoučoval s úsměvem, ale bez zvláštního patětel, jako řeči obvyklé, každodenní. Nejprve byla řeč o jeho činech včelečech a o koubajech. Januš přemoužených kulšit, muck hrabat, barozit, vypela se jako z rukávu, a on sám přidával neohdne jedno. Postoučati divili se a kníže Januš bháil svěde dlouhé vousy s uspokojením; konečně Ganehoff řekl:

(Pokračování.)

Zdravé, šťastné děti
a dorostlí lidé nalézají se v těch domácnostech, kde
DRA. PETRA
HOBOKO
Je domácím lékem. Vylučuje nečistoty ze soustavy tělesné a tvoří novou, bohatou, červenou krev a buduje pevné kosti a svaly. Připraveno z čistých zdravých dávkových kořenek a bylin zvlášť se hodících pro děti a lidi slabé soustavy těla.
V užívání po více než sto let je časem zkloučeno a časem vyžoučeno.
Ne jako jiné léky, nelze ho dostati v lékárnách, ale dotává se lidem přímo od jediných vyzrálých a majitelů. Adresujte:
DR. PETER FAHNEY & SONS CO. 50. HOYNE AVE. Chicago. 19-25

Lee-Glass-Andresen Hardware Co.
PRODÁVÁ VE VELKÉM
Uličné, vychlébě a lakované plechové nářadí. — Uložený plech, železný plech a kovové zboží. — Datantý drát, hřebíčky, nožičské zboží, hřebíky, střešní žebra, ráhaje a sportovní zboží všeho druhu.
9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

Oznámení přestěhování.
Tímto oznamuji všem veřejnosti, že jsem seji přestěhoval. Každou úterou přestěhoval do pokojů, číslo 815 a 816, City National Bank Bldg., 16. a Harney ul., kde mně nyní lze najít v práci potřebu majkou.
Dr. J. C. SOUKUP, - zubní lékař

Joseph Bliss & Son Co.
Komissionáři živým dobytkem.
Uspokojivý prodej. Rychlé vyptaceni.
SOUTH OMAHA, NEBR.

HULSE & RIEPEN
11. a Jones ul.
Pohrobčníci a Balsamovači
Všechny naše služby jest přes lily a spolehlivá. Balzmu prodáváme za poměrně levné ceny. Za uspokojení zájmu. Neopomíjete násto.—152

Commonwealth Life Ins. Co.
FRANS NELSON, President
Západní společnost pro západní lid.
Pojistění v platnosti za \$10,000,000.
Nového pojistění získáme v r. 1914 — přes \$1,000,000.
Nejspolehlivější společnost v Nebraska.
— ÚŘADOVNY: —
724 Omaha National Bank Building
W. J. MANSFIELD, český zástupce. 37-6m

Frank Svoboda
Umělecký závod
POMNÍKOVÝ
Největší
sklad pomníků
ve Spojených Státech
1215-25 So. 13th Str.
OMAHA, NEBR.
Phone: Douglass 1872.
Residence: Douglas 5216.

Václav Kozák
vlastní mo-
derní závod
2705 SO. 10. STR., OMAHA, NEBR.
Zámky čestného maná, jakož i všeliké výrobky umělecké té nejlepší jakosti. Zkuste koupiti a nebojete se a zajisté, že podruhé přijete sam. Objednávky možno učiniti telefontem: Douglas 4793.

FRANK YUN
vlastní závod a každý závod
řeznický a uzenářský obchod
V OHLAS 2205 JIE. 16, OMAHA.
Inženýrský závod čestného maná, nejlepší jakosti a za ceny nejnižších. Všechny výrobky umělecké též se té nejlepší jakosti. Objednávky možno učiniti telefontem: Douglas 2422.